

عنوان مقاله:

بررسی اندیشه های کلامی مولوی کورد

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ادب اسلامی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

جمال احمدی - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد سنج، ایران.

خلاصه مقاله:

چکیده عبدالرحیم تاوه گوزی، مشهور به مولوی کرد و متخلص به معدوم (۱۸۸۲-۱۸۰۶م)، بدون تردید از بزرگترین شاعران کرد زبانی است که نه تنها در هنر شاعری، بلکه در عرفان و کلام و تفسیر و حدیث نیز از عداد دانشمندان روزگار خود به شمار می رفته است. تجربه های او در میدانهای شعر و کلام اسلامی، میزان توانمندی او را در این دو حوزه به خوبی روشن می کند. او سه منظومه به زبانهای فارسی، کردی و عربی در علم کلام اسلامی سروده است. بیشتر اندیشه های وی برگرفته از کلام اشعری است که بر اساس حدیثی از پیامبر(ص)، در تعریف ایمان، احسان و اسلام، در منظومه هایش تشریح کرده است. این مقاله که به روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای نوشته شده، حاکی از اندیشه های کلامی مولوی به ویژه در منظومه عربی «الفضیله» است. نتایج پژوهش نشان از آن می دهد که بیشتر باورهای کلامی مولوی، برگرفته از کلام اشعری است، اما تبویب و بخش بندی منظومه های کلامی با آنچه که در تراث اسلامی به جای مانده، اندکی جداگانه است. او همچنین در برخی موارد کلامی، چون: جبر و اختیار، خلافت و امامت، و کلام الاهی، دیدگاهها و اندیشه های تا حدودی متفاوت دارد.

کلمات کلیدی:

مولوی کرد، کلام اسلامی، اشاعره، معتزله، امامیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1452775>

